

Elif Akgül: Devletin Gerçek Yüzünü Gösteren Pencere: Hrant Dink

Posted on 18/01/2017

Bu yazıyı yazmak için, artık benim için çok aşına gelen ama her anlatışında içinde kaybolmuş hissettiğim Dink davasının on yılına baktığımda bir resim çizmek kadar, o resmi anlaşılır kılmak da çok zor.

Ama Hrant Dink, hiç kendisini tanımamış olsam da benim hayatımda devleti, yargıyı ve hatta insanları biraz daha anlamamı sağlayan bir pencere oldu.

19 Ocak 2007 günü Hrant Dink'in öldürüldüğünü öğrendiğimde Nevizade'deydim. Hiçbir şeyden haberi olmayan biri olarak politik arkadaşlarımdan öğrenmiştim cinayeti. Kim olduğu, ne yazdığı, neden öldürüldüğü hakkında hiç fikrim yoktu.

23 Ocak'ta yüzbinlerin katıldığı cenaze sırasında ben Bağcılar'a bir staj görüşmesi için ulaşmaya çalışıyordum. Eminönü'nde otobüs beklerken bir kadının söyledikleri hala aklımda: "Gavur ölür, çilesi müslümana düşer."

Ben Hrant Dink'i böyle tanıdım. Kim olduğunu, ne anlattığını, neden hedef haline getirildiğini öğrenmem bir anda olmadı. Nasıl öğrendiğimi de hatırlamıyorum. Ama geç öğrendim. Çok geç.

Gazeteciliğe başladığımda ilk takip ettiğim dava, ilk adliye haberim de Hrant Dink cinayeti davasıydı. Sadece kimin yargılandığından öte bir bilgimin olmadığı davayı izlerken yargı haberciliğini öğrendim.

Dink'in hedef haline getirilmesi sadece Sabiha Gökçen haberiyle olmadı. Öldürülmesi, bir grup bilgisiz, sorgusuz gencin "milliyetçi duygularının" depreşmesinin sonucu olmadı.

Bu ülkenin "amirali" ilan edilen gazetenin bir köşesinde, gazetecilik ilkeleri katledilip cımbızla laf seçilirken Dink hedef gösterildi. Amiralin peşine takılan tekneler de az değildi.

Genelkurmay, Valilik, Milli İstihbarat Teşkilatı... 2004-2007 arasında, Dink her zaman bu kurumların bir "meselesi"ydi. Gerek resmi açıklamalarla, gerek "sohbetlerle" "ayar çekmeye" çalıştıkları bir gazeteciydi.

Fethullah Gülen cemaati ile Adalet ve Kalkınma Partisi'nin sıkı fıkı oldukları dönemlerde kendilerine "mesele" etmelerine rağmen, Dink'i tehditlere karşı korumayan, cinayete çanak tutan, başlarını çeviren devlet çalışanlarının yargılanması hep engellendi.

Yargıtay'ın bozduğu kararın verildiği gün, 17 Ocak 2012'de, salonda isyan vardı. Dava 2013'te yeniden başladığıdaysa sebat.

Dava yeniden başladığında artık ülkedeki siyasi ittifak bozulmuş, Dink'i gerçekten adalet isteyenlerin altı yıldır dile getirdikleri cinayette sorumlu kamu görevlilerinin yargılanması için bir imkan ortaya çıktı.

Vaktiyle adliye önünde Hrant'ın Arkadaşları tarafından adliye önünde yargılanmaları için çağrılan ama hep birilerince korunan isimler birer birer savcı karşısına çıktı. Kimisi dokunulmazlığını korurken kimisi hakkında dava açıldı.

Dava birleştirilip yeniden görülmeye başladığında, artık tetikçi Ogün Samast da, dönemin İstanbul İl Emniyet Müdürü olan Celalettin Cerrah da, yeni görevden alınan eski İstihbarat Daire Başkanı Engin Dinç de, cinayet döneminde Trabzon İl Emniyet Müdürü olup İstihbarat Daire Başkanlığı'na yükselen Ramazan Akyürek de aynı sanık koltuğundaydı.

Dava hala sürüyor.

Savunmalar alınırken devletin içindeki siyasi ittifakların nasıl birbirlerinden istihbarat kaçırdığına, gerektiğinde de nasıl birbirlerini korumak için yan yana geldiklerinde tanık oluyoruz. Siyasi yakınlaşmaların nasıl fiziksel yakınlaşma haline dönüştüğünü görüyoruz.

Sanık sandalyelerindeki “ taraflar ” belli.

Cinayet dönemindeki Trabzon İl Emniyet Müdürlüğü ve Trabzon İl Emniyet Müdürlüğü İstihbarat Şube görevlisi sanıklar İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü görevlisi sanıkları suçluyor.

İstanbul İl emniyet Müdürlüğü ve İl Emniyet Müdürlüğü İstihbarat Şube görevlisi sanıklar Trabzon İl Emniyet Müdürlüğü ve İstihbarat Daire Başkanlığı görevlisi sanıkları suçluyor.

İstihbarat Daire Başkanlığı görevlisi sanıklar İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü görevlisi sanıkları suçluyor.

Ve tüm sanıklar Trabzon Jandarma Komutanlığını suçluyor.

Sanıkların ifadelerinden anlıyoruz ki, bir cinayet istihbaratı gelmiş, o cinayet istihbaratının “cinayet” anlamına geldiğinin üstünü örtmek için taklalar atmışlar, o cinayet istihbaratını yeniden duymamak için resmen kulaklarını tıkamış, gözlerini yummuşlar, cinayet olduğunda bari arkamızdaki izleri silelim demiş ama birbirlerine düşmüşler.

Savunmalar hala devam ediyor, hali hazırda bir de Dink’in evinin önünde keşif yapan jandarma görevlilerinin iddianamesini bekliyoruz.

Görülüyor ki, devletin kendi içindeki kavgasını daha çok izleyeceğiz. Ve etkin soruşturmanın

önündeki her bir engel, bu çırpınışların bulandırdığı suyu daha da çamurlaştırarak.

Ancak nasıl ki geçmişte “korunanlar” ve terfi ettirilenler bugün gözden çıkarılabiliyorsa, yarın da bugün korunanlar gözden çıkarılacak.

Öyle ya da böyle, Dink cinayeti her anlamda devletin gerçek yüzünü göstermeye devam edecek. Keşke bu yüze daha fazla insan tanık olsa, daha çok kişi salonu doldursa. Tıpkı davanın ilk günlerindeki gibi.

Bugün, Dink'in öldürülmesinin üzerinden tam 10 yıl geçti. Ben 10 yıl önce Nevizade'de otururken bir Ermeni gazetecinin öldürüldüğünü öğrenen Elif'ten çok başka bir yerdeyim. Benim için yaşarken hiç farkında olmadığım ama geriye dönüp baktığımda hayatımda bir mihenk taşı olan bir gün 19 Ocak 2007. Tıpkı Türkiye için olduğu gibi. (EA)

Kaynak: bianet.org